

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.]

Angaaende Bestemmelsen i § 8, 2det Stykke, om, at de overtagne Ejendomme fortrinsvis skal bortsælges til danske Statsborgere, blev der spurgt, om andre kunde komme i Betragtning. Det ligger i Ordlyden, at det først og fremmest er Meningen, at Salg skal ske til danske Statsborgere, men at der ogsaa kunde tænkes at være Grunde, som jeg vil være i Stand til at nævne i Udvalget, for, at det ikke sker i alle Tilfælde.

Jeg springer nu en lille Smule og omtaler § 29, som det ærede Medlem Hr. Hækkerup mente burde affattes anderledes. Paragraffen handler om, at den, som har erhvervet en Ejendom i god Tro, hvis Ejendommen skal tilbageleveres, har Ret til af Staten at faa Erstatning for det Tab, han derved maatte lide. Jeg synes, at denne Regel er ganske naturlig, og derfor vilde jeg helst, at den blev staaende, men der kan jo ses lidt mere paa det Spørgsmaal.

Det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram fremsatte den Betragtning, at det vilde være godt, hvis Staten kunde ordne det saaledes, at en ellers god dansk Mand, som denne Lov rammer, blev i Stand til at erhverve Ejendom eller Værdier i Henhold til denne Lov. Ja, jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram i, at et saadant Tilfælde naturligvis let kan forekomme, men ogsaa saadanne Tilfælde hører til dem, der skal undersøges og undersøges ganske nøje.

Det ærede Medlem Hr. Hjermind mente, at den umaadelig vigtige § 5 — og alle er jo enige om, at det er en meget betydningsfuld Bestemmelse — burde udpensles noget mere. Det er naturligvis rigtigt, at denne Paragraf er overordentlig vigtig, men hvorledes man kan faa den udpenslet ret meget mere, skal jeg ikke paa nærværende Tidspunkt kunne sige, men Forslag i den Retning kan naturligvis tages op til Overvejelse.

Flere ærede Ordførere har sagt, at Loven er umaadelig streng. Man berøver tyske Statsborgere alt, det er strengt, siges der. Selvfølgelig er det strengt, men det er afgjort nødvendigt; man ved jo ikke, hvordan tyske Statsborgere har opført sig. Selv om de har opført sig udmærket i Tiden indtil 9. April 1940, ved jeg i hvert Fald ikke, hvordan de har opført sig senere, for jeg har ikke været sammen med nogen af dem, men det maa blive det kommende Nævns Opgave at faa dette Spørgsmaal klareret til Bunds — der skal være Retfærdighed paa dette Punkt ogsaa. Men principielt maa det være saaledes, at enhver tysk Statsborger, selv om han over for den

enkelte fortæller, at han har opført sig saa og saa godt — og vi ved, at der har levet mange ordentlige tyske Statsborgere her i Landet — er i Søgelyset, og at hans Forhold maa og skal undersøges. Vi vil ikke optræde saaledes, som vi ved Tyskerne har gjort det, baade i vort Land og andetsteds, det ligger aldeles ikke for, men vi vil være paa Vagt over for dem, og vi vil være paa Vagt over for enhver Tysker — det er en Nødvendighed. Man siger, at 500 Kr. ikke er meget at lade dem beholde Værdier for. Nej, det er ikke meget, men hvordan gaar det min Kollega, Købmanden, der gaar konkurs? Han faar vist kun Lov til at udtage for 400 Kr. af sit Bo. Men ogsaa paa dette Punkt kan der forhandles; det er ikke noget Kardinalpunkt — absolut ikke.

Jeg vil i det hele taget meget gerne i det bebudede Udvalg forhandle yderligere om baade dette og alle de andre af det ærede Medlem Hr. Hjermind nævnte Spørgsmaal, hvoraf jeg synes adskillige var interessante og trængte til Belysning. Jeg tvivler ikke det allermindste om, at der findes mange Personer, som er kommet ind i tyskejede Selskaber i god Tro, og det er Meningen, at der fra dansk Administrations Side vil blive arbejdet for en forsvarlig og under de givne Forhold efter Omstændighederne hensynsfuld Behandlingsmaade, men længere kan jeg ikke strække mig, og mere kan jeg ikke sige om dette Punkt paa nærværende Tidspunkt.

Det ærede Medlem Hr. Hjermind rejste ogsaa det Spørgsmaal, om denne Lov skal have den sædvanlige for Ekspropriationslove betingede Henliggetid af 14 Dage. Dette Spørgsmaal kan jeg besvare med et absolut Nej. Det er Tanken, at Lovforslaget skal indstilles til Stadfæstelse umiddelbart efter, at det er vedtaget af Rigsdagen, og personlig ønsker jeg dette hellere i Dag end i Morgen, i hvert Fald saa hurtigt som muligt, saa at der ikke behøver at gaa 8 eller 14 Dage endnu.

Det ærede Medlem Hr. Robert Mikkelsen udtalte, at det har været længe nok, inden vi er kommet saa vidt, som vi nu er, med denne Lovgivning, og deri er jeg enig med ham, men jeg vil dog gerne til Oplysning sige følgende: Den nuværende Regering traadte først til, da Konferencen i Paris var traadt sammen, og det maatte paa det Tidspunkt under alle Omstændigheder findes naturligt at afvente Resultatet af denne Konference. At der efter Paris-Konferencens Afslutning ikke er spildt nogen Tid med at fremme denne Sag, nævnte jeg allerede i min Fremsættelsestale, og det mener